

VI

«Не будеш тихо?» — крикнув пост і шпарко
Побіг туди, відкіля крик роздався.
«Рахміль! Рахміль!» — крик зліва обізвався.
Знов пост біжить, клене, аж небу жарко.

Лис — злодій тут, не скромник, не святець,
І вовк — не музикант, а просто вбійця,
Медвідь — дерун і лютий кровопійця,
Забув про жарти, бубен і танець.

Тут всяку видно наголо особу,
Мов фрак роздівши й мундур урядовий,
Вони і людську скинули подобу.

Я в засідці дрібнії точу стріли
І напинаю лук свій, все готовий —
Ну, бачність, звірі! Не хиблю я ціли!

9 сент[ября] 1889